

La primera cosa que buscà en Deberga en entrar al moll de l'estació del Nord fou un compartiment ben buit; i ja desesperava de trobar-lo, i a punt estava d'encabir-se, tot enutjat, en un dels que menys gent contenien, quan, fent-li notar el seu criat que el conductor retirava la placa d'un reservat de senyores, va córrer a ficar-s'hi. Era a mig juliol, al bo de l'escampada estiuenca dels barcelonins. El tren anava farcit de passatgers. Trobar un compartiment buit on poder-se ajeure era treure la rifa. En Deberga, doncs, va córrer a aprofitar-se de la sort triant el racó esquerre d'allà al fons, que era el cantó més fresc. Tot satisfet de la troballa, posà al filat el sac de mà que duia, s'endossà el guardapols, encengué una cigarreta, s'estengué al divan d'utrecht vermell, i obrí un diari per fer-se millor la nonnon. Però tot d'una..., racl..., obren la portella, i (oh goig sense alegria!) de primer un criat carregat de saquets de mà, rotllos d'abric i paraigües; després una cambrereta vistosa, amb un gran munt de caps rodones i altres andròmines que no la deixaven passar per la portella; després un noi d'uns deu anys, magret i esblanqueït, amb una cabellera que se'l menjava de viu en viu i una gran pallola a mig cap; després una senyoreta casadora, un xic anglexada; després una altra de més alta i feta, casada pel que semblava, de posat arrogant i airosa; després... (ah! gràcies a Déu!)... es tancà la portella, i les senyores i el nen, sense ni haver mirat en Deberga, van abocar-se a la finestra i es van quedar enraonant amb una colla de senyors i de criats plantats a baix al moll, mentre, a dalt, criat i cambrera es veien amb feines per a encabir en els prestatges tot l'embalum de fato que havien pujat.

—Malviatge! —exclamà per a si en Deberga en veure aquella irrupció i pensant ja a saltar del cotxe—. Quitxalla i senyores!... Ja estic ben fresc!

Uns i altres eren, sens dubte, els que havia vist formant gran rotllo a la sala d'entrada quan ell es dirigia tot de pressa a prendre bitllet. A baix devien quedar aquella senyora, petita, rodanxona i moguda, que per poc el fa ensopegar en travessar adelerat, i un senyor d'uns cinquanta anys, alt i fornit, blanc de cabells, i de barba grisa molt retallada, que li havia cridat l'atenció especialment per l'abombament extremat de la seva panxeta aperaltada i oprimida per una armilla de piqué blanquíssim, per la desproporció de son diminut barret de palla, i perquè sa veu es feia sentir entre la general remor en pronunciar tan sols un sí.

—Ja heu encabit la cuinera? —preguntava, ara, la més arrogant i airosa, als de baix—. Bé podran anar amb ella la Rosalia i en *Tiburcio*: eh?

—Tots plegats, hi haurieu d'anar! —pensava en Deberga, de tan malhumorat, llençant la cigarreta, matxucant el diari i tombant-se d'esquena per fer l'adormit i estalviar-se atencions amb aquelles senyores importunes. Això no obstant, aquella tafaneria, aquella set estranya que les dones boniques desperten sempre en l'esperit de tots els homes, i més marcadament en el dels fadrinots amics de córrer-la, començà a guanyar-lo, a ell, si et plau per força.

Una veu grossa, abaritonada, dels de baix (segurament la del panxudet): —A Ripoll ja trobareu els cotxes enganxats. Ho sents? I a veure, a veure si l'Enriquet torna ja sense aquesta cabellera. Que ja ets massa gran: no, noi?

La gran, roda el cap amb mal dissimulat enuig, però sense badar boca.

La senyoreta, des de dalt: —I aquelles targetes? Per Déu, no se'n descuidi pas, Mions!

En Deberga, entre si: —Qui deu ser, aquesta Mions?

La gran, tombant-se cap a dins: —Rosalia, corrin: miri que ja han fet un altre senyal amb la campana. *Tiburcio*, ¡por Dios!, despachen ustedes.

En Deberga, mig reconciliant-se amb la sort: —Hola! Aquests són aquells que han d'anar amb la cuinera. Si només quedem quatre, *menos* mal.

La gran: —Robert, per Déu!, cuideu-me el papà. Ho sents, Julita?

La petita, amb afecte: —A veure si pujareu.

En Deberga, rumiant: —Tenen pare. Aquell Robert, el panxut, i aquesta Julita, la moguda, deuen ser altres germans. Gràcies a Déu que els criats ja toquen el dos! *Caratsos*, aquest *Tiburcio*, quin cop m'ha dat al genoll!

La petita: —No hi ha por. Ja m'enduc llibres i colors: saps, tia?

En Deberga: —Li deuen haver dit que procuri divertir-se. Què rondina, ara, el panxudet? Sempre dóna ordres! Una altra campanada. Bé en fan, de senyals!

La gran, en to desmaiàt: —Ja us ho podeu figurar... *Vaia*, que us provi, i —per pur compliment— a veure si pugeu. Però avisant-me amb temps: eh? Ah, aquest, sí! *Mira, Enrique: di adiós*. Per Déu, el papà! Eh? No em descuidaré de la carta al majordom. *Adiós!*

La petita, molt afectuosa: —Adéu-siau! Molts records a tots els amics!... Eh? No et sento!... —Gran rialla—. Ah, sí! També, pobre noi, també!

En Deberga: —Hola!, li parlen d'un pretendent ridícul. Però quin pretendent no ho és? La gran, amb quin desmenjament els ha convidat! Ah, que poca gràcia que li farien si hi pugessin, em sembla!

Doble campanada; xiulet constipat de la màquina; gran i estrident batzegada de vagon.

—Adiós!

—Adiós!

—Adiós!